

GROETEN UIT.....

Nee, niet uit Hoogezand, Sappemeer, Oude Pekela, Nieuwe Pekela, Veendam en Stadskanaal. Dit zijn zo maar plaatsnamen, die ik leerde tijdens mijn allereerste aardrijkskundeles in de derde klas van de lagere school. De provincie Groningen was de eerste die behandeld werd in ons boek. Het was helemaal nieuw voor mij. Ik had geen flauw idee van het bestaan van dit gedeelte van Nederland, laat staan, dat ik die plaatsen kende. Maar dat rijtje zit nog goed in mijn hoofd, alhoewel ik moet bekennen, dat ik er tot nu toe nog nooit geweest ben. Ik weet niet hoe het er daar uitziet, waarom de ene plaats Oude en de andere Nieuwe Pekela heet en of het om dorpen of stadjes gaat. En weet u, eerlijk gezegd ben ik er ook nooit nieuwsgierig naar geweest.

Hoe anders is dat gegaan met Dedemsvaart, gelegen in Overijssel, op de grens met Drenthe. Eerder had ik ook daar niets mee. Toen ik die plaatsnaam voor het eerst tegenkwam in de schoolatlas, ging mijn hart daar echt niet sneller van kloppen. Tót er met enige regelmaat een liedje uit de radio klonk met de titel: 'Een ansichtkaart uit Dedemsvaart'. Daarin vroeg de zangeres zich af wat die kaart, met de groeten en een kus van een haar onbekende afzender, in hemelsnaam in haar brievenbus te zoeken had, want ze zat daar helemaal niet op te wachten. Als kind prikkelde dit lied mijn fantasie, want een stadje, van waaruit zulke geheimzinnige kaarten werden verstuurd, dat moest toch wel heel speciaal zijn. Dat zou ik wel eens met eigen ogen willen zien. Toch kwam het er nooit van en Dedemsvaart raakte in het vergeetboek. Tot mijn zus bijna 20 jaar geleden besloot Eemnes te verruilen voor een kleine buurtschap op de grens van Drenthe en Overijssel, uitgerekend onder de rook van Dedemsvaart. Helaas overleed zij slechts enkele jaren later en kreeg op het RK kerkhof van Dedemsvaart haar laatste rustplaats. Heel wat anders dan een kaart met een groet en een kus.....

En zo zit ik op een mooie zondagochtend in juni, rond haar sterfdag, in de parochiekerk van Dedemsvaart die, ook al is er vandaag geen

viering, toch open is. Het voelt heel vertrouwd, want sinds één van mijn kinderen ook alweer enkele jaren in deze omgeving woont,

kom ik hier vaker.

Het is een intiem kerkje, echt een plek, die uitnodigt tot gebed en meditatie. Ik schuif zomaar even in een bank en terwijl op de achtergrond zacht een hemels Gloria klinkt, komen vele herinneringen naar boven. En ik vraag me af, hoe het in hemelsnaam toch mogelijk is, dat Dedemsvaart zo'n rol is gaan spelen in mijn leven. Een plaats waar ik nog altijd niet echt warm voor loop.

Waarom juist deze plek? Ik rommel wat in mijn tas en vindt het gebed van Franciscus van Sales, dat ik vrijwel altijd bij mij draag. Een gebed, dat ik twee jaar geleden aantrof in deze zelfde kerk, achter op een boekje van Heeswijk Dinther, dat toen tijdens de vieringen hier gebruikt werd. Ik weet nog hoe op dat moment mijn hart een sprongetje maakte, want hoe bijzonder was het om ook uitgerekend hier in Dedemsvaart Franciscus van Sales te ontmoeten!

Het gebed van Franciscus luidt als volgt:

***Stuur mij, Heer
waarheen U maar wil,
want als ik door U gestuurd word
weet ik heel zeker
dat U mij
-in welke situatie ik ook mag zijn-
Zal helpen
Zodat ik uw opdracht kan vervullen.
Amen***

Franciscus van Sales (1567-16220)

Wederom word ik erdoor geraakt. En ik vraag me af, of het toeval is, een speling van het lot, dat ik ooit hier in Dedemsvaart terecht ben gekomen.

Of is het inderdaad zoals Franciscus hier verwoordt in zijn gebed, dat God ons niet alleen leidt en begeleidt tijdens ons leven, maar dat Hij ons ook 'stuurt'?

Van kleins af aan is mij meegegeven, dat onze levens vanaf onze geboorte al bepaald zijn. Naarmate ik groter werd, begon ik dat nogal te betwijfelen. Wij hadden immers een eigen wil meegekregen en dus de mogelijkheid om ons leven zo in te richten, als wij zelf zouden willen? We mochten toch zelf kiezen, welke richting we in wilden slaan? En om naar Dedemsvaart te gaan, nee, dat is, afgezien van de tijdelijke nieuwsgierigheid ten gevolge van dat lied, toch nooit echt mijn verlangen geweest. In tegendeel, vooral toen onze zoon destijds te kennen gaf naar deze streek te willen trekken, hebben wij als ouders en ik als moeder in het bijzonder, heel wat bezwaren aangevoerd. Maar zijn geluk kwam natuurlijk op de eerste plaats en als hij dat hier dacht te vinden, wie waren wij dan, om hem te belemmeren in zijn eigen keuze. Tot hij volwassen werd konden wij hem nog sturen, nu mocht hij zijn eigen hart volgen. Ook mijn ouders hebben mij gestuurd. Naar school, naar de kerk, naar de kapper, naar de melk-, de groenteboer en de bakker. Later ook

naar plaatsen en mensen, waar helpende handen nodig waren. Dat heb ik hen niet altijd in dank afgenomen, daar ik af en toe in situaties terecht kwam, waar ik als heel jong meisje echt geen weg mee wist. Maar toch heeft dat mij mede gevormd, tot wat ik nu ben en kan ik hen daar achteraf toch dankbaar voor zijn. Want mede door hun 'sturing' zijn levenslange waardevolle banden en vriendschappen ontstaan.

Naarmate ik ouder werd kwamen er andere vormen van 'sturing'. Daar, waar sprake was van mogelijkheden tot geestelijke groei voelde ik mij dan als een vis in het water. Maar voelde ik mij beperkt in mijn eigen keuzes en verlangens, dan resulteerde dat nogal eens in een conflict. En dan niet eens zozeer met degene, die mij probeerde te sturen, maar vooral met mijzelf. Ik bedacht dan allerlei mogelijkheden om onder datgene, wat kennelijk van mij verwacht werd, uit te komen, om er vervolgens, via een omweg, dan toch midden in te belanden.

Meer dan eens herkende ik mij dan ook in de profeet Jona, die niet naar Ninive wilde, zijn toevlucht zocht tot de zee om per boot daar zover mogelijk van vandaan te varen, van boord werd gegooid, opgeslokt werd door een walvis, en vervolgens op het strand bij die stad weer uitgespuugd. Nu ik hier weer zo over nadenk, begin ik er toch meer en meer in te geloven, dat er inderdaad van 'Hoger Hand' bepaalde opdrachten en doelen zijn vastgelegd in ons leven, waar we gewoon niet omheen kunnen. Het hoe en waarom, daar kan ik geen antwoord op geven. Maar evenals Franciscus van Sales mogen we erop vertrouwen, dat:

***in welke situatie we ook zijn, God ons zal helpen,
zodat we zijn opdracht kunnen vervullen.***

Het gebed van Franciscus en mijn gedachten hebben mij zozeer in beslag genomen, dat ik niet eens gemerkt heb, dat er intussen nog meer mensen de kerk zijn binnen gekomen.

Na nog even een kaarsje aangestoken te hebben bij Maria laat ik Dedemsvaart achter mij, waarbij ik mij realiseer, hoe goed deze omgeving mij doet. Het is niet zomaar, dat ik hier graag vertoef. Ik kan hier eindeloos wandelen en fietsen te midden van uitgestrekte akkers, weilanden en natuurgebieden, waarin allerlei dieren volop voedsel en beschutting vinden.

En dat alles te midden van een diepe, diepe stilte. Een stilte, waarin alle ruimte is, voor die enorme leegte, die nog altijd heerst in mijn binnenste. Een leegte, die, daar durf ik op te vertrouwen, langzaam maar zeker toch ooit weer zal veranderen in ruimte. Ruimte voor wat? Ik zie wel, waarheen ik dan weer gestuurd wordt. Misschien ooit nog wel eens naar Hoogezand, Sappemeer, Oud of Nieuwe Pekela, Veendam, of Stadskanaal.....

Nu groet ik u nog vanuit Dedemsvaart!

Wil Vos - Post

